

**Uwagi Polskiej Izby Rzeczników Patentowych do datowanego na dzień 21 marca 2019 r.
projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych
ustaw (UD 497)**

Przepis projektu	Przepis ustawy zmienianej	Propozycja zmiany (treść zmienionego przepisu lub informacja o konieczności wykreślenia istniejącego przepisu)	Komentarz
Art. 1 pkt 3)	87 ² § 1	<p>Nadać następujące brzmienie:</p> <p><i>„§ 1. W postępowaniu w sprawach własności intelektualnej obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów, radców prawnych lub rzeczników patentowych. Przepis art. 87¹ § 2 i § 3 stosuje się odpowiednio”.</i></p>	<p>Projektowane wprowadzenie nowej kategorii spraw – „spraw własności intelektualnej” – oznacza, że dotychczas używane w kpc pojęcie „spraw własności przemysłowej” zostaje zastąpione nadrzędną, szerszą kategorią obejmującą nie tylko sprawy wynalazków, wzorów i znaków towarowych ale także podlegające przepisom prawa autorskiego sprawy ochrony m.in. utworów literackich, plastycznych, architektonicznych, wzornictwa przemysłowego a także programów komputerowych.</p> <p>Trzy ostatnie wymienione kategorie utworów stanowią typowe przykłady rozwiązań granicznych, w których przewija się element techniczny (w programach komputerowych wręcz dominuje).</p> <p>Na takie rozszerzenie kategorii spraw wskazuje przyjęta szcątkowa definicja spraw własności intelektualnej zawarta w przedstawionym do opiniowania projekcie nowelizacji w art. 479⁸⁹ § 1 i 2, gdzie „sprawy własności intelektualnej” to sprawy własności przemysłowej oraz sprawy o ochronę praw autorskich i pokrewnych, ochronę innych praw na dobrach niematerialnych ochronę dóbr osobistych w zakresie w jakim dotyczy ona wykorzystania dobra osobistego w celu indywidualizacji, reklamy lub promocji przedsiębiorstwa, towarów lub usług oraz o ochronę dóbr osobistych w związku z działalnością naukową lub racjonalizatorską.</p> <p>Jednocześnie w projekcie rozróżnia się zastępstwo w sprawach własności intelektualnej oraz w sprawach własności przemysłowej. Wprowadza to niejasność i niepewność co do stanu prawnego, gdyż projektowany przepis wskazuje co prawda na te same przedmioty ochrony w kategorii „spraw własności intelektualnej” ale przyznaje prawo do reprezentowania w tych sprawach wyłącznie adwokatom i radcom prawnym.</p> <p>Wyłączenie rzeczników patentowych z kategorii pełnomocników, którzy mają reprezentować strony w „sprawach własności intelektualnej” nie znajduje uzasadnienia. Projekt pomija całkowicie występowanie w omawianych sprawach kumulacji podstaw prawnych. Przykładowo typowa kumulacja to ochrona wzorów przemysłowych zarówno prawem autorskim jak i prawem własności przemysłowej. Znak towarowy jako utwór, chroniony jest zarówno na podstawie prawa autorskiego jak i na podstawie prawa własności przemysłowej. Naśladownictwo wyrobu może stanowić naruszenia prawa z patentu regulowane przepisami prawa własności przemysłowej jaki i</p>

			<p>czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Takie często występujące sytuacje prowadzą do zatarcia granicy pomiędzy dwiema kategoriami ochrony i skutkują wielością roszczeń opartych na wielu podstawach prawnych. W przypadku pozostawienia powyższego rozróżnienia spraw z zakresu własności intelektualnej i przemysłowej dwóm grupom zawodowych pełnomocników (adwokatów i radców z jednej strony i rzecznikom patentowym z drugiej strony), mogłoby to doprowadzić do problemów praktycznych dotyczących tych właśnie spraw gdzie kumulują się roszczenia. Projektowana regulacja w swojej postaci podziału zawodowych pełnomocników na dwie kategorie prowadziłaby więc do nieuzasadnionego z punktu widzenia interesów klienta wykluczenia rzeczników patentowych z postępowania o ochronę praw.</p> <p>Dzięki przyznaniu kompetencji rzecznikom patentowym w zakresie prowadzenia wszystkich spraw z zakresu własności intelektualnej możliwe byłoby ograniczenie kosztów dla osób dochodzących lub broniących swoich praw w sądach, gdyż nie będzie zachodzić konieczność korzystania z pomocy kilku profesjonalnych pełnomocników.</p> <p>Omawiany problem występuje drastycznie w dziedzinie tak zwanych nowych technologii, szczególnie w sferze rozwiązań informatycznych i komputerowych, co ma znaczenie z punktu widzenia krajowej strategii rozwoju w dziedzinie cyfrowej. Kategoria wynalazków wspomaganych komputerowo, podlegająca ochronie w obu systemach (prawa własności przemysłowej i prawa autorskiego) jest tutaj przykładem wzajemnego przenikania się przedmiotów i zakresów ochrony, co świadczy o tym, że jest to właśnie rozwiązanie z kategorii „własności intelektualnej”, jakkolwiek najczęściej wymaga formalnego zgłoszenia patentowego jako wynalazek.</p> <p>Nadto wprowadzenie rozgraniczenia odnoszącego się do zakresu spraw prowadzonych przez adwokatów i radców prawnych oraz rzeczników patentowych, byłoby niezgodne z dotychczasową linią orzecznictwa, która potwierdza zasadność przyznania szerokiego zakresu uprawnień dla rzeczników patentowych w sprawach własności intelektualnej, czego przykładem jest chociażby uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r. w sprawie III CZP 26/17, w której Sąd Najwyższy stwierdził, że w sprawie o zwalczanie nieuczciwej konkurencji, której przedmiotem jest także roszczenie dotyczące naruszenia majątkowych praw autorskich do utworu, pełnomocnikiem procesowym może być także rzecznik patentowy.</p> <p>Wyrazem jedności pojęcia "własność intelektualna" i jego wewnętrznej spójności jest ustanowienie Światowej Organizacji Własności Intelektualnej /WIPO/ na mocy Konwencji z dnia 14 lipca 1967 r. Konwencja w art. 2 pkt viii) definiuje pojęcie "własności intelektualnej". WIPO administruje szeregiem porozumień międzynarodowych, których przedmiot stanowią</p>
--	--	--	---

			<p>regulacje tradycyjnie zaliczane do zakresu działalności rzeczników patentowych, między innymi - Układ o współpracy Patentowej /PCT/, Porozumienie madryckie o międzynarodowej rejestracji znaków oraz Protokół do ww. Porozumienia.</p> <p>Nie można również zapomnieć o regulacjach określających zasady funkcjonowania unijnego systemu udzielania praw na znaki towarowe oraz wzory – organem odpowiedzialnym jest Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej /European Union Intellectual Property Office/ EUIPO/ przed którym reprezentują strony również rzecznicy patentowi..</p> <p>Jednocześnie wskazujemy, iż aktualnie toczą się prace nad drugą nowelizacją przepisów K.P.C. (w ramach projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego (druk nr 3137) co do której Polska Izba Rzeczników Patentowych w piśmie z dnia 25 marca 2019 r. (skierowanym na ręce Pana Posła Arkadiusza Mularczyka, Przewodniczącego Komisji Nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacjach) wniosła swoje uwagi. Dotyczą one art. art. 87 § 2, art. 87¹ § 2, Art. 91 pkt 3), Art. 94 § 2, Art. 95, Dział II (od art. 117 do art. 124), Art. 175¹, Art. 327 § 5, Art. 394^{1a} § 1 pkt 1), Art. 394² § 1 pkt 2), Art. 398²³ § 1 zaproponowane zostały zmiany polegające na uwzględnieniu rzeczników patentowych jako profesjonalnych pełnomocników, obok radców prawnych i adwokatów. Mając to na uwadze prosimy o uwzględnienie tego faktu przy okazji nowelizacji która jest przedmiotem uwag Polskiej Izby Rzeczników Patentowych.</p> <p>W przypadku uwzględnienia zmian o których mowa w niniejszej propozycji, zmianom winny podlegać również przepisy K.P.C odnoszące się m.in. do:</p> <p>a) art. 87 § 1 K.P.C. w zakresie reprezentowania przez rzeczników patentowych w sprawach własności intelektualnej (obecnie jest w zakresie spraw własności przemysłowej);</p> <p>b) art. 87¹ § 1 K.P.C.). w zakresie obowiązku zastępstwa procesowego także przez rzeczników patentowych w postępowaniu przed Sądem Najwyższym ze wskazaniem, iż dotyczy to spraw własności intelektualnej (art. 87¹ § 1 K.P.C.).</p> <p>Nowelizacją powinien być też objęty przepis ustawy o rzecznikach patentowych tj. art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych - w zakresie w jakim ustawa ta winna przyznawać uprawnienia rzecznikom do występowania w sprawach własności intelektualnej. W omawianym zakresie załączamy propozycję zmiany tego przepisu wraz z uzasadnieniem w załączniku nr 1 do tabeli).</p>
Art. 1 pkt 3)	Art. 87 ² § 2	Nadać następujące brzmienie: „§ 2. Sąd wydając postanowienie może zwołać	Należy doprecyzować w jakiej formie sąd dokonuje takiego zwolnienia. Proponuje się wprowadzenie do tej instytucji prawnej

		strony, na wniosek lub z urzędu, z obowiązkowego zastępstwa przez pełnomocników, jeżeli szczególne okoliczności, w tym stopień zawiłości sprawy, nie uzasadniają obowiązkowego zastępstwa. Zwolnienie może nastąpić w każdym stanie sprawy, w tym także na wniosek złożony w piśmie procesowym wszczynającym postępowanie.”	postanowienia sądu.
Art. 1 pkt 3)	Art. 87 ² § 3	Nadać następujące brzmienie: „§ 3. W sprawach związanych z ochroną prawa twórcy projektu wynalazczego do wynagrodzenia, pełnomocnikiem twórcy może być również przedstawiciel organizacji, do której zadań statutowych należą sprawy popierania twórczości wynalazczej i udzielania pomocy twórcom w tym zakresie.”	W związku z proponowaną definicją spraw własności intelektualnej i wprowadzeniem przymusu profesjonalnego zastępstwa, należy zawęzić wyjątek od tego przymusu do ściśle określonych spraw pomocy dla twórców projektów wynalazczych w zakresie ochrony ich prawa do wynagrodzenia. Pozwoli to na wyeliminowanie możliwości obchodzenia nakazu profesjonalnego zastępstwa przez przedstawicieli różnych organizacji. Wobec wyeliminowania wg projektu możliwości samodzielnego działania przed sądem przez przedsiębiorców jak też ich zastępowania przez pracowników, ograniczenie dla organizacji jest tym bardziej konieczne.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ⁸⁹ § 1	Scalić § 1 i § 2 w ten sposób, że powstanie art. 479⁸⁹ bez paragrafów.	Rozróżnienie dwóch kategorii spraw własności intelektualnej nie znajduje uzasadnienia. Nadto sugerujemy rozważenie, czy dodawanie kolejnego przepisu określającego właściwość sądu poza art. 17 K.P.C. może wywoływać wątpliwości. Art. 17 K.P.C. co do zasady powinien stanowić całość regulacji jeżeli chodzi o właściwość sądów okręgowych. Sugerujemy ewentualne rozważenie, czy przepisy, które założyły się w odrębnym artykule, nie powinny zostać przeniesione do art. 17 kpc.
	Art. 479 ⁸⁹	Nadać następujące brzmienie po scaleniu 479⁸⁹ § 1 i 2) „Przez sprawy własności intelektualnej rozumie się sprawy z zakresu: 1) praw autorskich i praw pokrewnych, dotyczące w szczególności utworów, ochrony wizerunku, artystycznych wykonań a ponadto programów komputerowych, 2) własności przemysłowej, dotyczące w szczególności wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, topografii układów scalonych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych, jak również tajemnic przedsiębiorcy o charakterze technicznym, zapobiegania i zwalczania nieuczciwej konkurencji, 3) ochrony prawa do firmy, 4) ochrony baz danych, 5) ochrony praw związanych z rejestracją i używaniem nazw domen internetowych 6) ochrony dóbr osobistych w zakresie w jakim dotyczy ona wykorzystania przez przedsiębiorcę cudzego dobra osobistego w celu oznaczenia, indywidualizacji, promocji lub reklamy prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, towarów lub usług, 7) ochrony dóbr osobistych w zakresie twórczości i działalności naukowej, badawczej, artystycznej, i wynalazczej,	Uzasadnione jest wprowadzenie postępowania odrębnego dla szerokiego zakresu spraw własności intelektualnej. Najszerza definicja tych spraw wynika z Konwencji o ustanowieniu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej z dnia 14.07.1967 (Dz. U. z 1975 nr 9 poz. 49), która wymieniając prawa własności intelektualnej, wskazuje ponadto „wszelkie inne prawa dotyczące działalności intelektualnej w dziedzinie przemysłowej, naukowej, literackiej i artystycznej”. Również Porozumienie w sprawie Handlowych Aspektów Praw Własności Intelektualnej (Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights, TRIPS) – załącznik do porozumienia w sprawie utworzenia Światowej Organizacji Handlu (WTO) z 1994 r., ustalające minimalne standardy ochrony, wyznacza tak szeroki zakres praw własności intelektualnej. W dyrektywie 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, w art. 1 zdanie drugie, wskazano, że „do celów niniejszej dyrektywy, określenie "prawa własności intelektualnej" obejmuje prawa własności przemysłowej”. Konwencja paryska o ochronie własności przemysłowej z dnia 20 marca 1883 r., akt sztokholmski z dnia 14 lipca 1967 r. (Dz. U. z 1975 r. Nr 9, poz. 51) zalicza do własności przemysłowej nazwy handlowe i oznaczenia pochodzenia jak również zwalczanie nieuczciwej

	<p>8) <i>ochrony wyników prac badawczych i rozwojowych,</i></p> <p>9) <i>ochrony odmian roślin,</i></p> <p>10) <i>ochrony nazw pochodzenia, chronionych nazw geograficznych, gwarantowanych tradycyjnych specjalności, oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, nazw wyrobów winiarskich,</i></p> <p>11) <i>ochronę innych praw wynikających z działalności twórczej.</i></p>	<p>konkurencji.</p> <p>Ustawa z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 2106) w art. 2 pkt 1 sprawy własności przemysłowej definiuje następująco:</p> <ul style="list-style-type: none"> – uzyskiwanie, zachowywanie, wykonywanie oraz dochodzenie praw odnoszących się do przedmiotów własności przemysłowej, w szczególności wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych oraz topografii układów scalonych, a także znaków towarowych, nazw handlowych i oznaczeń geograficznych, – zwalczanie nieuczciwej konkurencji.
	<p><i>sprawy z zakresu:</i></p> <p>1) <i>praw autorskich i praw pokrewnych, dotyczących utworów, ochrony wizerunku, artystycznych wykonań a ponadto programów komputerowych,</i></p>	<p>Konieczne wydaje się wymienienie głównych przedmiotów prawa autorskiego, analogicznie jak wymieniono przedmioty prawa własności przemysłowej</p>
	<p><i>sprawy z zakresu:</i></p> <p>... 2) <i>własności przemysłowej, dotyczące wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, topografii układów scalonych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych, jak również tajemnic przedsiębiorcy o charakterze technicznym,</i></p>	<p>Konieczne jest również doprecyzowanie przedmiotów ochrony własności przemysłowej</p>
	<p><i>sprawy z zakresu:</i></p> <p>... 3) <i>własności przemysłowej, dotyczących zapobiegania i zwalczania nieuczciwej konkurencji,</i></p>	<p>Zaliczenie zwalczania nieuczciwej konkurencji w wersji zawartej w opiniowanym projekcie w art. 479⁸⁹ kpc definiującym, co zaliczać „ponadto” do własności intelektualnej (a nie przemysłowej) jest nieprawidłowe. Kwestię tę rozstrzyga Konwencja paryska (patrz wyżej). Proponowane brzmienie powinno rozwiązać wątpliwości.</p>
	<p><i>sprawy z zakresu:</i></p> <p>... 4) <i>ochrony prawa do firmy</i></p>	<p>Prawo do firmy w rozumieniu art. 43¹ do 43¹⁰ Kodeksy cywilnego jest przedmiotem własności intelektualnej.</p>
	<p><i>sprawy z zakresu:</i></p> <p>... 5) <i>ochrony baz danych</i></p>	<p>Prawa baz danych są przedmiotem własności intelektualnej.</p>
	<p><i>sprawy z zakresu:</i></p> <p>... 6) <i>ochrony praw do domen internetowych</i></p>	<p>Prawa do domen internetowych są przedmiotem własności intelektualnej.</p>
	<p><i>sprawy z zakresu:</i></p> <p>... 7) <i>ochrony dóbr osobistych w zakresie w jakim dotyczy ona wykorzystania przez przedsiębiorcę cudzego dobra osobistego w celu oznaczenia, indywidualizacji, promocji lub reklamy prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, towarów lub usług</i></p>	<p>Redakcja tego przepisu w opiniowanej wersji projektu jest niejasna (nie wiadomo, czy wykorzystanie dotyczy dóbr osobistych czy ochrony). Proponuje się zamieszczony obok zapis. Dobra osobiste może przysługiwać każdemu natomiast w postępowaniu odrębnym powinny być rozpatrywane tylko sprawy o naruszenie tego dobra przez przedsiębiorcę. Proponowana nowa wersja jednocześnie nie wyklucza ochrony dobra osobistego przedsiębiorcy naruszanego przez innego przedsiębiorcę.</p>
	<p><i>sprawy z zakresu:</i></p> <p>... 8) <i>ochrony dóbr osobistych w zakresie twórczości i działalności naukowej, badawczej, artystycznej, i wynalazczej,</i></p>	<p>W przepisie tym, wymieniając działalność naukową i racjonalizatorską pomija się twórców projektów wynalazczych na poziomie innowacyjności wyższym od projektu racjonalizatorskiego a także autorów prac badawczych. Stąd propozycja dodać prace badawcze a ponadto aby zamiast działalności racjonalizatorskiej wprowadzić działalność wynalazczą.</p>
	<p><i>sprawy z zakresu:</i></p> <p>... 9) <i>ochrony wyników prac badawczych i rozwojowych,</i></p>	<p>Wyniki prac badawczych i rozwojowych stanowią przedmiot własności indywidualnej</p>

		<i>sprawy z zakresu:</i> ... 10) <i>ochrony odmian roślin</i>	Nowe odmiany roślin są przedmiotem własności intelektualnej.
		<i>sprawy z zakresu:</i> ... 11) <i>ochrony nazw pochodzenia, chronionych nazw geograficznych, gwarantowanych tradycyjnych specjalności, oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, nazw wyrobów winiarskich,</i>	Wymienione sprawy dotyczące ochrony nazw produktów spożywczych i rolnych oraz napojów spirytusowych i wyrobów winiarskich są przedmiotem własności intelektualnej. Nie zmienia takiego zaliczenia fakt regulowania ich odrębnymi ustawami lub rozporządzeniami unijnymi.
		<i>sprawy z zakresu:</i> ... 12) <i>ochrony innych praw wynikających z działalności twórczej.</i>	Katalog otwarty zgodnie z definicją wynikającą ze wspomnianej wyżej Konwencji o ustanowieniu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej.
	Art. 479⁹⁰ § 2	Nadać następujące brzmienie: 13) <i>„§ 2. Sąd Okręgowy w Warszawie jest wyłącznie właściwy w sprawach własności intelektualnej dotyczących wynalazków, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych, odmian roślin oraz tajemnic przedsiębiorstwa o charakterze technicznym a ponadto ochrony praw do programów komputerowych.”</i>	Skoncentrowanie wszystkich spraw o charakterze technicznym w jednym sądzie jest koniecznością wobec stopnia ich skomplikowania i trudności. Jednocześnie należy ograniczyć sprawy dotyczące programów komputerowych rozpatrywane przez SO w Warszawie do zagadnień technicznych i związanych z nimi kwestii ochrony czyli praw do programu, naruszeń tych praw (z wyłączeniem obrotu prawami, udzielania licencji, wynagrodzeń twórców, itp.). W przeciwnym wypadku np. umowy licencyjne dotyczące oprogramowania komputerowego będą podlegać jurysdykcji Sądu Okręgowego w Warszawie, co może wpłynąć na obrót tym oprogramowaniem na terenie całego kraju. Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że pojęcie „charakter techniczny” jest pojęciem nieostrym. Orzecznictwo będzie musiało określić jakie rodzaje spraw należą do kategorii posiadających charakter techniczny a jakie nie.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479⁹¹	Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu.	Przepis ten nie konkretyzuje o jakie inne postępowania odrębne chodzi. Zasadne byłoby wskazanie tych przepisów poprzez stosowne odesłanie. Część spraw własności intelektualnej ma charakter cywilny jak i gospodarczy, co utrudnia ustalenie, jaki tryb postępowania (odrębnego, czy przepisy ogólne) mają mieć zastosowanie. Dlatego postuluje się wyłączenie zastosowania przepisów dotyczących spraw gospodarczych, który to tryb, jak wynika z doniesień prasowych, Ministerstwo Sprawiedliwości planuje przywrócić. Ze względu na dużą kazuistykę oraz stopień skomplikowania spraw z zakresu własności intelektualnej ograniczenia wynikające z projektowanej procedury gospodarczej spowodują, że utrudnionym będzie składanie dowodów oraz pism, które często wymagają zaangażowania wyspecjalizowanych tłumaczy oraz specjalistów różnych nauk, aby najlepiej zaprezentować czego dotyczy spór i przedstawić swoje stanowisko. Prekluzje dowodowe być może będą służyły przyspieszeniu postępowań, ale nie wyjaśnieniu skomplikowanych zagadnień technicznych, co w sprawach tego typu jest kluczowe i niewskazane jest przedkładanie szybkości postępowania ponad cel należytego wyjaśnienia sprawy.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479⁹² § 1	Nadać następujące brzmienie (jako § 1): <i>„§ 1. Sąd własności intelektualnej nie jest związany postanowieniem o przekazaniu sprawy wydanym na podstawie art. 200 § 2.</i>	Przepis nie wskazuje o jaki rodzaj sądu chodzi, stąd doprecyzowanie, że jest to sąd własności intelektualnej.

		<i>Sąd ten w razie stwierdzenia swej niewłaściwości przekaze sprawę innemu sądowi nie wyłączając sądu przekazującego."</i>	
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ⁹² § 1	Dodać § 2 w następującym brzmieniu: <i>„§ 2. W sprawach, w których występuje kumulacja roszczeń opartych na różnych podstawach prawnych, o właściwości sądu rozstrzyga przesłanka o której mowa w ust 1., w art. 479⁸⁹ § 2 oraz art. 479⁹⁰ § 2."</i>	Uzasadnione jest utworzenie nowej jednostki redakcyjnej przepisu w celu wskazania właściwości sądu w przypadku kumulacji roszczeń opartych na różnych podstawach prawnych.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ⁹³	Uchylić art. 479⁹³ lub doprecyzować jego treść	Przepis nie wskazuje o wysokość jakiego żądania chodzi. Jeśli chodziłoby o naprawienie szkody, to wobec brzmienia art. 322 kpc przepis ten należałoby uchylić, ewentualnie zmienić poprzez uwzględnienie odesłania do art. 322 wskazując na odpowiednie zastosowanie tego przepisu.
Art. 1 pkt 4)		Proponuje się dodać nowy przepis po art. 479⁹³ w brzmieniu: <i>„W sprawach własności intelektualnej wyznaczony termin wniesienia odpowiedzi na pozew jest nie krótszy niż 2 miesiące."</i>	W związku ze stopniem skomplikowania spraw oraz często bardzo obszernym pozwem i jego załącznikami, konieczne jest w tym postępowaniu odrębnym wskazanie długiego terminu odpowiedzi na pozew. Postuluje się ponadto wprowadzenie dłuższych terminów na dostarczenie pism przez strony z siedzibą za granicą, na wzór rozwiązań stosowanych przez Urząd Patentowy RP na gruncie ustawy Prawo własności przemysłowej z dnia 30 czerwca 2000 r. (art. 242 ustawy Prawo własności przemysłowej).
Art. 1 pkt 4)		Proponuje się dodać nowy przepis po art. 479⁹³ w brzmieniu: <i>„Można żądać wznowienia postępowania, jeżeli wyrok został oparty na prawie, które zostało następnie unieważnione prawomocną decyzją administracyjną lub prawomocnym wyrokiem sądu."</i>	W sporach o własność intelektualna występują przypadki unieważnienia w odrębnym postępowaniu prawa, które powstaje na mocy wzruszalnej decyzji administracyjnej (dotyczy to wszystkich praw własności przemysłowej powstających na podstawie decyzji Urzędu Patentowego RP lub Urzędu Unii Europejskiej do spraw Własności Intelektualnej), a wcześniej wydany zostaje wyrok sądu w sprawie o naruszenie tego prawa. Następnie prawo to zostaje zniesione, z skutkiem od dnia powstania. W takiej sytuacji zachodzi konieczność wznowienia postępowania w sprawie o naruszenie zaś przesłanki takiego wznowienia nie są objęte art. 401 do 403 kpc. Wątpliwe wydaje się zastosowanie art. 403 § 2, zatem proponowane uzupełnienie jest uzasadnione.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ⁹⁵	Nadać następujące brzmienie: <i>„Przepisów art. 479⁹⁷, art. 479¹⁰⁶ lub art. 479¹¹² nie stosuje się jeśli specyfika sprawy, a w szczególności dysproporcja pomiędzy powagą naruszenia a obciążeniem obowiązanego lub pozwanego środkami wskazanymi w tych przepisach tego nie uzasadnia."</i>	Przepis w aktualnym brzmieniu używa pojęcia nieostrego pojęcia „niewspółmierne obciążenie”, co może wywoływać wątpliwości natury praktycznej, w jakich warunkach przepis ten będzie miał zastosowanie. Wydaje się, iż przyjęcie jako punktu odniesienia do dysproporcji pomiędzy powagą naruszenia a obciążeniem obowiązanego lub pozwanego środkami w postaci zabezpieczenia środków dowodowych, w tym wyjawienia lud wydania środka dowodowego lub udzielenie informacji byłoby właściwsze.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ⁹⁸ § 1	Nadać następujące brzmienie: <i>„§ 1. Sąd udziela zabezpieczenia środka dowodowego na wniosek uprawnionego, jeżeli uprawniony wykaże, że naruszenie prawa jest prawdopodobne, oraz że posiada interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia"</i>	W proponowanym brzmieniu przyjęto koncepcję stosowania odpowiednio przepisów dotyczących zabezpieczenia roszczeń gdzie należy wykazywać uprawdopodobnienie roszczenia oraz interes prawny. Wydaje się, iż nie jest to poprawne z punktu widzenia celu jaki wniosek o zabezpieczenie dowodu ma być osiągnięty. Przy założeniu, że nowa formuła

			zabezpieczenia dowodu na odnosić się do konieczności uprawdopodobnienia, należałoby przyjąć założenie, że nie chodzi o uprawdopodobnienie roszczenia a uprawdopodobnienie samego faktu naruszenia prawa. Wniosek ten nie zmierza w istocie do uprawdopodobnienia roszczenia, gdyż nie jest to wniosek o zabezpieczenie roszczenia tylko dowodu. Nadto, niezasadne jest wprowadzanie nowej, nieznannej przepisom K.P.C. definicji zgodnie z którą uprawniony ma wykazać swoje roszczenie w „wystarczający stopniu”. Należy zatem rozważyć dokonanie zmiany obecnie projektowanego przepisu poprzez wskazanie, że uprawniony składający wniosek o udzielenie zabezpieczenia środka dowodowego, musi uprawdopodobnić fakt naruszenia prawa.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ⁹⁸ § 2	Nadać następujące brzmienie: <i>„§ 2. Interes prawny w zabezpieczeniu środka dowodowego istnieje wtedy, gdy brak żądanego zabezpieczenia uniemożliwia lub poważnie utrudnia przytoczenie lub udowodnienie istotnych faktów, jak również wtedy, gdy zachodzi ryzyko zniszczenia środka dowodowego lub opóźnienie może uniemożliwić lub zbytnio utrudnić osiągnięcie celu postępowania dowodowego.”</i>	Zabezpieczenie środka dowodowego powinno być możliwe nie tylko wówczas gdy opóźnienie w ewentualnym zabezpieczeniu tego środka mogłoby uniemożliwić osiągnięcie celu postępowania dowodowego ale również w sytuacji gdy opóźnienie przeprowadzenia tego dowodu mogłoby ten cel zbytnio utrudnić. Pojęcie zbytniego utrudnienia jest znane i stosowane od wielu lat w art. 310 K.P.C. gdzie wskazano, że dowód podlega zabezpieczeniu również wówczas, gdy zachodzi obawa że jego przeprowadzenie stanie się zbyt utrudnione.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹⁰⁰ § 5 - § 8	Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu.	Podzielając co do zasady konieczność szybkiego rozpoznania zażalenia na postanowienie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia środka dowodowego, należy mieć na uwadze fakt, iż analiza przepisów nie daje odpowiedzi na pytanie, czy zażalenia będzie rozpoznawał sąd własności intelektualnej II instancji, czy inny sąd. Przepisy te wymagają doprecyzowania w omawianym zakresie.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹⁰⁰ § 8	Nadać następujące brzmienie: <i>„§ 8. Uwzględniając zażalenie obowiązanego lub pozwanego, powołującego się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, sąd może w szczególnie uzasadnionych okolicznościach wyłączyć wyjawienie uprawnionemu zabezpieczonego środka dowodowego. W takim przypadku zabezpieczenie środka dowodowego upada. Sąd, na wniosek obowiązanego lub pozwanego, wydaje postanowienie stwierdzające upadek zabezpieczenia, na podstawie którego obowiązany lub pozwany odbiera przedmioty i protokoły złożone w sądzie.”</i>	Przepis nie zawierał możliwości złożenia przez pozwanego wniosku o wydanie postanowienia stwierdzającego upadek zabezpieczenia jak również odbioru przedmiotów i protokołów złożonych w sądzie.

Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹⁰¹ § 3	Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu.	Przepisy nie wskazują wyraźnie w jakim celu powołuje się biegłego/biegłych przy zabezpieczeniu środka dowodowego.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹⁰²	Nadać następujące brzmienie: <i>„Udzielając zabezpieczenia środka dowodowego przed wszczęciem postępowania, sąd wyznacza termin, w jakim pozew winien być wniesiony do sądu pod rygorem upadku zabezpieczenia. Termin ten nie może być krótszy niż 14 dni i nie dłuższy niż miesiąc od daty uprawomocnienia się postanowienia.”</i>	Brak wskazania minimalnego terminu na wniesienie pozwu do sądu może spowodować wyznaczanie przez sąd bardzo krótkich terminów. Wydaje się właściwe wprowadzenie minimalnego 14 dniowego okresu, w którym pozew powinien zostać wniesiony do sądu.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹⁰⁶ § 2	Nadać następujące brzmienie: <i>„§ 2. W przypadku gdy naruszenie prawa własności intelektualnej dokonane jest w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, żądanie o którym mowa w § 1 może dotyczyć w szczególności dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych.”</i>	Przepis w obecnym kształcie wydaje się bardziej przejrzysty niż pierwowzór.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹⁰⁷ § 2 pkt 3)	Uchylić (nie wprowadzać) pkt 3	Nie znajduje uzasadnienia wskazywanie przez powoda okoliczności, z których wynika, że pozwany dysponuje środkiem dowodowym objętym żądaniem. Nadto, obligatoryjne wskazywanie tych okoliczności w praktyce procesowej będzie dość utrudnione. Nie wiadomo też, co jest wystraszające do uznania, że powód wypełnił dyspozycję tego przepisu – kryteria „wskazania okoliczności” są tutaj niejasne. W ocenie PIRP wystarczająca jest treść art. 479 ¹⁰⁷ pkt 2) gdzie powód musi wykazać okoliczności uzasadniające wniosek i tam ewentualnie może wykazywać, że środek dowodowy znajduje się u pozwanego lub że jest wysokie prawdopodobieństwo jego posiadania przez pozwanego. Nadto przepis art. 479 ¹⁰⁸ daje możliwość udzielenia odpowiedzi przez pozwanego, w tym również w zakresie zgłoszonego przez powoda żądania, czy pozwany posiada dany środek dowodowy.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹⁰⁹ § 1	Nadać następujące brzmienie: <i>„§ 1. Sąd wydaje postanowienie w przedmiocie obowiązku wyjawienia lub wydania środka dowodowego na posiedzeniu niejawnym nie później niż w ciągu miesiąca od daty wpływu wniosku. Na postanowienie służy zażalenie.”</i>	Zasadnym wydaje się wprowadzenie terminu na wydanie przez sąd postanowienia w przedmiocie wniosku o wydanie lub wyjawienie środka dowodowego. Brak takiego terminu może spowodować opóźnienie w szybkim uzyskaniu takiego środka dowodowego w sprawie. Nadto aktualna pozostaje uwaga w kontekście problematyki, jaki sąd (w szczególności czy sąd własności intelektualnej w II instancji, czy też inny sąd) będzie rozpoznawał to zażalenie.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹⁰⁹ § 4	Nadać następujące brzmienie: <i>„§ 4. W zakresie, w jakim pozwany powołuje się na ochronę prawną tajemnicy przedsiębiorstwa sąd w przedmiocie wniosku orzeka na</i>	Jeśli dobrze odczytujemy intencję ustawodawcy w rozdziale 3, wyjawienie lub wydanie środka dowodowego nie jest przeprowadzane przed wniesieniem powództwa. Przy takim założeniu,

		posiedzeniu niejawnym, na którym może wysłuchać pozwanego.”	<p>w przepisie tym błędnie użyto określenia obowiązanego zamiast pozwanego. Jeśli to założenie jest błędne, należałoby cały rozdział 3 poddać odpowiedniej modyfikacji uwzględniając odpowiednią terminologię (uprawniony, obowiązanego). Nadto, podobnie jak przy zabezpieczeniu środka dowodowego (art. 479¹⁰⁰ § 6), utrzymując tą samą konwencję, należałoby wysłuchać pozwanego na posiedzeniu niejawnym. W przeciwnym razie traci sens wysłuchanie pozwanego na posiedzeniu jawnym przy obecności powoda, gdzie będą ujawniane informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa.</p> <p>Poza powyższym nie jest jasne w jakim trybie jest wysłuchanie pozwanego. Zgodnie z art. 479¹⁰⁹ § 2 po uwzględnieniu żądania uprawnionego (czyli po wydaniu postanowienia) sąd poucza pozwanego o ochronie tajemnicy przedsiębiorstwa a gdy ten się na nią powołuje, sąd może określić szczególne zasady korzystania z tego środka dowodowego oraz zapoznawania się z nim lub wprowadzić dodatkowe ograniczenia. Nie wiadomo zatem, czy wysłuchanie pozwanego ma być w związku z rozpoznawaniem przez Sąd zażalenia na postanowienie, czy też pozwany ma składać wniosek o uchylenie lub zmianę tego postanowienia, czy też jest tutaj przewidziana jakaś inna procedura, która nie do końca jest klarowna. Bardziej przejrzyste byłoby zastosowanie podobnych zapisów jak w art. 479¹⁰⁰ § 8 gdzie jednoznacznie określono, że uwzględnienie okoliczności dotyczących ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa następuje <u>przy uwzględnianiu zażalenia obowiązanego lub pozwanego</u> i może warto doprecyzować przepis w podobnym kierunku.</p>
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹¹² § 1	<p>Nadać następujące brzmienie:</p> <p>„§ 1. Sąd na wniosek uprawnionego, który w uprawdopodobnił naruszenie prawa, może wezwać przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej lub w jego toku aż to zamknięcia rozprawy w pierwszej instancji do udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług, jeżeli jest to niezbędne dla określenia źródła lub zakresu naruszenia.”</p>	<p>Aktualne są w tym miejscu uwagi do art. 479⁹⁸ § 1.</p> <p>Warto również dodać, że w praktyce procesowej trudno byłoby wykazać „w wystarczającym stopniu” roszczenie, bez konkretnych informacji, których domaga się uprawniony. Dopiero ich udzielenie mogłoby umożliwić powodowi wykazywanie w „wystarczającym stopniu” jego roszczenia, niezależnie od tego, że zwrot „wystarczający stopień” jest zwrotem nowym i może rodzić problemy interpretacyjne.</p>
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹¹² § 2	<p>Nadać następujące brzmienie:</p> <p>„§ 2. Jeżeli sąd wezwał do udzielenia informacji przed wszczęciem postępowania w sprawie o naruszenie prawa własności intelektualnej, sąd wyznaczy uprawnionemu termin na wszczęcie postępowania przy czym postępowanie to powinno być wszczęte nie wcześniej niż w</p>	<p>Nie jest zasadne wprowadzanie do przepisu obowiązku zapłaty na rzecz obowiązanego do udzielenia informacji, świadczenia pieniężnego w wysokości odpowiadającej wartości towarów bądź usług, których informacja dotyczyła. Przede wszystkim nie wiadomo, co w sytuacji, gdy obowiązanego takich informacji nie udzieli, a więc nie będzie wiadomo jaka miałaby być wartość</p>

		<p><i>terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia o udzieleniu informacji.”</i></p>	<p>towarów bądź usług, których ta informacja dotyczyła. Poza tym nie jest jasne kto ma wyliczać wartość tych towarów i usług, a jeśli zakładamy że czyni to obowiązyany lub pozwany to czy ta wartość byłaby w jakiś sposób weryfikowana przez sąd. Poza powyższym wydaje się bardziej zasadne wprowadzenie ewentualnych innych środków, które byłyby dolegliwe dla uprawnionego, chcącego nadużywać swojego prawa do udzielenia informacji. Można wskazać na przykładowe zapisy, które mogłyby się pojawić w rozdziale 4:</p> <p>„Jeżeli uprawniony nie wniósł pisma wszczynającego postępowanie w terminie wskazanym przez sąd albo pismo wszczynającego postępowanie zostało wycofane, jak również gdy pismo wszczynające postępowanie zostało zwrócone albo odrzucone albo powództwo bądź wniosek oddalono lub postępowanie umorzono, obowiązanemu lub pozwanemu przysługuje roszczenie o:</p> <p>1) naprawienie szkody, wyrządzonej wykonaniem obowiązku udzielenia informacji,</p> <p>a) na zasadach ogólnych albo</p> <p>b) przez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia, które w chwili ich dochodzenia byłyby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z prawa własności intelektualnej którego naruszenie wykazywał uprawniony.</p> <p>Roszczenie obowiązanego, o którym mowa w ust. ..., wygasa jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od dnia jego powstania.</p> <p>W przypadku wykorzystania przez uprawnionego informacji uzyskanych w związku ze złożeniem wniosku o udzielenie informacji, dla celów innych niż określenie zakresu dochodzonych przez uprawnionego roszczeń, obowiązanemu lub, przysługuje roszczenie o naprawienie szkody, wyrządzonej wykonaniem obowiązku udzielenia informacji, na zasadach ogólnych.</p>
<p>Art. 1 pkt 4)</p>	<p>Art. 479¹¹⁷ § 3</p>	<p>Nadać następujące brzmienie:</p> <p><i>„§ 3. Sąd uwzględniając wniosek, określa termin udzielenia informacji, rodzaj i zakres informacji, a także zasady zapoznania się z nimi przez uprawnionego.”</i></p>	<p>Przepis ten należało doprecyzować o wskazanie przez sąd w postanowieniu jaki rodzaj i zakres informacji.</p> <p>Odnosząc się do zdania drugiego nie wiadomo, o jakiej odpowiedzialności (tzn. za jakie działanie lub zaniechanie uprawnionego) ma od podlegać odpowiedzialności karnej, stąd propozycja usunięcia drugiego zdania w § 3.</p>

Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹¹⁷ § 5 i § 6	Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu.	Wykonalność postanowienia uwzględniającego wniosek uprawnionego z chwilą jego wydania, może w świetle ochrony prawnej tajemnicy przedsiębiorstwa spowodować hipotetycznie, iż tajemnica ta będzie musiała być ujawniona zanim zgodnie z § 6 obowiązany lub pozwany zostanie przesłuchany (w przepisie jest odniesienie wyłącznie do wysłuchania obowiązanego). Do rozważenia pozostaje zatem kwestia wykonalności tego postanowienia przed wysłuchaniem obowiązanego lub pozwanego powołującego się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹¹⁷ § 6	<p>Nadać następujące brzmienie:</p> <p><i>„§ 6. W przypadku, w jakim obowiązany lub pozwany powołuje się na ochronę prawną tajemnicy przedsiębiorstwa lub odmawia udzielenia odpowiedzi w oznaczonym zakresie, jeżeli udzielenie odpowiedzi mogłoby narazić jego lub bliskich wymienionych w art. 261 § 1 na odpowiedzialność karną, hańbę albo jeżeli udzielenie odpowiedzi miałyby być połączone z pogwałceniem istotnej tajemnicy zawodowej, sąd orzeka na posiedzeniu niejawnym, na którym może wysłuchać obowiązanego lub pozwanego.”</i></p>	<p>Należy zauważyć, iż zabrakło w tym przepisie możliwości wysłuchania pozwanego. Nie doprecyzowano również z jakich przyczyn obowiązany lub pozwany może odmówić udzielenia odpowiedzi, co wymagało dookreślenia. Nie jest też jasne, w jakim trybie sąd wysłuchuje obowiązanego (i pozwanego). Należy bowiem zauważyć, że Sąd po raz pierwszy dowiaduje się o ewentualnej ochronie prawnej tajemnicy przedsiębiorstwa lub odmowy udzielenia odpowiedzi po doręczeniu postanowienia obowiązanemu lub pozwanemu. Zatem czy wysłuchanie odbywa się w związku z wniesieniem zażalenia na postanowienie, czy też w wyniku ewentualnego wniosku o zmianę lub uchylenie postanowienia (wzorując się częściowo na art. 742 § 1 K.P.C). Nadto, po wydaniu i doręczeniu obowiązanemu lub pozwanemu postanowienia, zgodnie z § 4, sąd nie orzeka już w przedmiocie wniosku o udzielenie informacji gdyż takie postanowienie zostało wydane na podstawie § 4 i wykonywane jest na podstawie § 5, tylko – jak się wydaje - w przedmiocie jego ewentualnego uchylenia lub zmiany jeśli obowiązany lub pozwany taki wniosek złoży lub w ramach zażalenia na to postanowienie. Bardziej przejrzyste byłoby gdyby zastosowano przykładowo podobne zapisy jak w art. 479¹⁰⁰ § 8 gdzie jednoznacznie określono, że uwzględnienie okoliczności dotyczących ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa następuje <u>przy uwzględnieniu zażalenia obowiązanego lub pozwanego</u> i może warto doprecyzować podobnie ten przepis. Jak widać nastręcza on wiele problemów interpretacyjnych i wymaga doprecyzowania, być może w powiązaniu ze zmianą pozostałych przepisów w tym rozdziale.</p>
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹²⁰ – art. 479 ¹²⁷	Uchylić (nie wprowadzać) art. 479 ¹²⁰ – art. 479 ¹²⁶	<p>Proponuje się skreślić wskazane przepisy projektu, dotyczące unieważniania praw wyłącznych lub stwierdzenia wygaśnięcia tych praw – w ramach powództwa wzajemnego.</p> <p>Możliwość unieważniania praw wyłącznych w trybie pozwu wzajemnego dotyczy tylko znaków towarowych i wzorów przemysłowych, wprowadza niejednorodność w traktowaniu praw wyłącznych. Próba rozszerzania omawianych</p>

			<p>regulacji na wynalazki i wzory użytkowe też byłaby ryzykowna gdyż powierzałaby sądom ocenę trudnych spraw technicznych zwłaszcza badania poziomu wynalazczego. Wydaje się, iż na tym etapie nowelizacji, unieważnianie ochrony i stwierdzanie wygaśnięcia należałoby pozostawić Urzędowi Patentowemu w trybie spornym, na dotychczasowych zasadach, zaś sąd mógłby rozpatrywać powództwa wzajemne tylko wobec unijnych znaków towarowych i wspólnotowych wzorów, tak jak to się dotychczas dzieje. Nie jest wykluczone, że po powstaniu wyspecjalizowanych sądów, w dalszej perspektywie, przeniesienie tych uprawnień do sądów mogłoby znaleźć swoje uzasadnienie.</p> <p>Należy zauważyć, że w odniesieniu do ochrony unijnej postępowania w trybie pozwu wzajemnego ma zalety, gdyż toczy się w Warszawie i po polsku. Przenoszenie rozpatrywania unieważnień i stwierdzania wygaśnięcia prawa wyłącznych z Urzędu Patentowego RP do sądów niczego nie poprawia.</p> <p>W miejsce powyższych regulacji sugerujemy rozważenie wprowadzenia przepisów, które umożliwiłyby sądom zobowiązanie pozwanego do złożenia w określonym terminie (nie krótszym niż dwa miesiące) odpowiedniego wniosku do Urzędu Patentowego RP działającego w trybie spornym, pod rygorem prowadzenia postępowania sądowego o naruszenie praw wyłącznych w razie braku takiego wniosku.</p> <p>W ślad za tym powinno pójść zawieszenie postępowania sądowego (po stwierdzeniu przez sąd, że wniosek taki nie jest oczywiście bezzasadny) kierowanego do Urzędu Patentowego wniosku o unieważnienie albo wygaśnięcie praw. Również do sądów własności intelektualnej należałoby pozostawić rozstrzygnięcie o zniesieniu tego zawieszenia przed uprawomocnieniem się decyzji Urzędu Patentowego na podstawie oceny działań uprawnionego wobec orzeczeń Urzędu i sądów administracyjnych.</p>
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹²⁰ § 1	Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu.	Przepis nie wskazuje jednoznacznie, w jakich sytuacjach możliwe jest złożenie pozwu wzajemnego. Brakuje klarownego powiązania powództwa wzajemnego z powództwem głównym. Nie wiadomo co w sytuacji, gdy powództwo wzajemne miałoby objąć również roszczenia z tytułu np. naruszenia przepisów ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹²⁰ § 2	Nadać następujące brzmienie: <i>„§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do żądania unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia wspólnego prawa ochronnego na</i>	Wydaje się zasadne rozciągnięcie uprawnień wynikających z żądania unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego w przypadku powództw wzajemnych na wspólne

		znak towarowy, prawa ochronnego na wspólny znak towarowy oraz znak towarowy gwarancyjny, uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego, a także do żądania unieważnienia uznania ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego”.	prawa ochronne o których mowa w art. 122 ustawy Prawo własności przemysłowej, oraz na wspólne znaki towarowe oraz znaki towarowe gwarancyjne o których mowa w art. 136 i nast. ww. ustawy. Przepis też posługuje się pojęciem wspólny znak towarowy gwarancyjny którego nie ma już w obecnie obowiązującej ustawie Prawo własności przemysłowej.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹²¹ § 2	Uchylić (nie wprowadzać) art. 479 ¹²¹ § 2	Jeśli zostałyby w projekcie art. 479 ¹²⁰ - art. 479 ¹²⁶ K.P.C. (vide: poprzedni wiersz tabeli) byłoby zbędne żądać od powoda wzajemnego składania wyciągów z rejestru na okoliczność trwania ochrony. Unieważnianie (stwierdzanie wygaśnięcia) toczyłoby się w trybie powództwa wzajemnego, zatem fakt istnienia ochrony winien być udokumentowany już w pozwie głównym.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹²³	Nadać następujące brzmienie: „W sprawach rozpoznawanych według przepisów niniejszego rozdziału przepisu o unieważnieniu lub stwierdzeniu wygaśnięcia prawa, określone w ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, stosuje się w zakresie, w jakim nie są one sprzeczne z przepisami niniejszego rozdziału.”	Jeśli zostałyby w projekcie art. 479 ¹²⁰ - art. 479 ¹²⁶ K.P.C. (vide: poprzednie wiersze tabeli) byłoby zbędne wskazywanie publikatora ustawy Prawo własności przemysłowej, zwłaszcza, że ustawa podlega ciągłym zmianom.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹²⁴ § 1 i 3	Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu.	Jeśli zostałyby w projekcie art. 479 ¹²⁰ - art. 479 ¹²⁶ K.P.C. (vide: poprzednie wiersze tabeli), to przepis 479 ¹²⁴ § 3 powinien zawierać również żądanie udzielenia informacji, czy została wniesiona skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Nadto, przepis art. 479 ¹²⁴ § 3 może wprowadzać niejednoznaczność w zakresie oceny sytuacji w której decyzja Urzędu Patentowego zostanie zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Nie wiadomo czy sąd może zawiesić postępowanie, gdy sprawa będzie przedmiotem rozpoznania przez WSA ale jest na etapie przekazywania przez Urząd Patentowy, czy też nie. Warto rozważyć również zwrócenie się przez sąd do WSA w Warszawie oraz NSA, czy sprawa w przedmiocie unieważnienia lub stwierdzenia wygaśnięcia nie toczy się przed tymi sądami.
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹²⁶ § 2	Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu.	Jeśli zostałyby w projekcie art. 479 ¹²⁰ - art. 479 ¹²⁶ K.P.C. (vide: poprzednie wiersze tabeli), to przepis 479 ¹²⁶ § 3 powinien być doprecyzowany w zakresie ustalenia możliwości wpisu do rejestru Urzędu Patentowego wyroku sądu oddalającego powództwo wzajemne. Powstaje bowiem pytanie, czy taki wyrok będzie mógł być wpisany do rejestru Urzędu Patentowego i czy będzie on skuteczny – zgodnie

			<p>z treścią § 2 tego przepisu, wobec osób trzecich.</p> <p>Nadto, wydaje się, iż powinny w ślad za tym przepisem iść zmiany przepisów dotyczących prowadzenia przez Urząd Patentowy tego typu rejestru.</p>
Art. 1 pkt 4)	Art. 479 ¹²⁷ § 2	Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu.	<p>Nie jest zrozumiałe, dlaczego ustawodawca wprowadza szczegółową definicję interesu prawnego w § 2 tego przepisu, skoro § 1 nie wspomina nic na temat interesu prawnego. Do rozważenia, czy przepis ten znajduje się w odpowiednim miejscu, lub czy nie należałoby zmodyfikować treść § 1.</p>
Art. 3		Uwaga ogólna – błędna jednostka redakcyjna	<p>Należy zauważyć, że w art. 261 ust. 2 istnieje już punkt 3¹) stąd konieczne jest wskazanie innej jednostki redakcyjnej tego przepisu.</p>
Art. 9		Uwaga ogólna bez wskazania propozycji zmiany tego przepisu.	<p>Brzmienie art. 9 nie jest spójne z uzasadnieniem, w którym wyjaśniono „ projekt w art. 9 ustawy zakłada, że wszystkie wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy postępowania, zarówno w pierwszej, jak i drugiej instancji będą rozpoznawane według dotychczasowych przepisów.” Fragment ten zdaje się odnosić do ust. 2, który gdyby brzmiał tak jak w uzasadnieniu mógłby być oceniony pozytywnie. Natomiast z brzmienia projektowanego przepisu wynika, że aby przepisy dotychczasowe mogły być stosowane nadal w danym postępowaniu, musi zostać wniesiony środek odwoławczy lub nadzwyczajny środek zaskarżenia. Termin ich wniesienia tylko częściowo zależy od stron postępowania, na termin napisania i doręczenia uzasadnienia strony nie mają wpływu. Brzmienie projektowanego przepisu zdaje się oznaczać, że w przypadku niewniesienia wymienionych w przepisie pism Sąd będzie zmuszony zacząć stosować nowe przepisy w trakcie postępowania. Taka konstrukcja nie służy pewności prawa i obrotu. Co do ust. 3 wydaje się on sprzeczny z ust. 2 Zestawiając te dwa ustępy wydaje się niejasne czy przepisy doczasowe stosuje się zawsze w sprawach wszczętych i niezakończonych przed wejściem w życie zmian, czy tylko wtedy gdy została w sprawie wniesiona apelacja, zażalenie, skarga kasacyjna i skarga na orzeczenie referendarza sądowego. Dlatego należałoby rozważyć wykreślenie ust. 2 w całości, oraz zmianę brzmienia ust. 3 na brzmienie oddające koncepcję zaprezentowaną w uzasadnieniu. „<i>W sprawach wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, które podlegałyby rozpoznaniu w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej stosuje się przepisy dotychczasowe. Właściwy do rozpoznania takiej sprawy pozostaje sąd właściwy według dotychczasowych przepisów</i>”</p>

Art. 10		<p>Nadać następujące brzmienie:</p> <p><i>„Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia jej ogłoszenia”.</i></p>	<p>Zamiast określania konkretnej daty wejścia w życie (1 stycznia 2020 r.), powinna być wskazana data liczona od dnia ogłoszenia nowelizacji. Proponuje się zatem wprowadzenie 3 miesięcznego okresu vacatio legis które powinno wystarczyć w celu prawidłowego stosowania zmienionej ustawy.</p>
---------	--	---	---

Załącznik nr 1 do ww. tabeli (propozycja zmiany art. 9 ustawy o rzecznikach patentowych)

<p>Nowy przepis</p>	<p>Art. 9 ustawy o rzecznikach patentowych</p>	<p>Proponuje się dodać nowy przepis w brzmieniu: „W ustawie z dnia 11 kwietnia 2001 o rzecznikach patentowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2106) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany: 1) dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Rzecznik patentowy występuje w charakterze pełnomocnika w postępowaniu cywilnym w trybie przewidzianym dla spraw własności intelektualnej.” 2) dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. W sprawach własności intelektualnej rzecznik patentowy może udzielić dalszego pełnomocnictwa (substytucji) adwokatowi, lub radcy prawnemu.”</p>	<p>W związku z proponowanym nowym brzmieniem art. 87² § 1 należy dokonać nowelizacji art. 9 ustawy rzecznikach patentowych uzupełniając go o wskazanie rzecznika patentowego jako pełnomocnika w postępowaniu cywilnym w trybie przewidzianym dla spraw w własności intelektualnej. Jednocześnie konieczne staje się umożliwienie udzielania przez rzeczników patentowych dalszych pełnomocnictw adwokatom lub radcom prawnym. Ustawy dotyczące poszczególnych zawodów w obecnym brzmieniu uniemożliwiają wzajemne udzielanie substytucji. Konsekwentnie, należałoby zatem zmienić odpowiednio ustawę o adwokaturze i ustawę o radcach prawnych celem dopuszczenia dalszych pełnomocnictw dla rzeczników patentowych.</p> <p>W ustawie z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1184 z późn. zm.). art. 25 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „Adwokat może udzielić dalszego pełnomocnictwa (substytucji) innemu adwokatowi, radcy prawnemu, a także w zakresie przewidzianym odrębnymi ustawami – rzecznikowi patentowemu.”</p> <p>W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 z późn. zm.) art. 21 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „Radca prawny może udzielić dalszego pełnomocnictwa (substytucji) innemu radcy prawnemu, adwokatowi, prawnikowi zagranicznemu wykonującemu stałą praktykę w zakresie wynikającym z ustawy o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej a także w zakresie przewidzianym odrębnymi ustawami – rzecznikowi patentowemu.”</p>
----------------------------	---	--	---